

Sygn. akt: I C 536/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marek Osowicki
Protokolant:	maszynistka Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2016 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.

przeciwko B. B., D. B., W. B., M. T.

o zapłatę

- zasądza od pozwanych D. B., B. B., W. B. i M. T. solidarnie na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. kwotę 30.827,67 zł (trzydzieści tysięcy osiemset dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty,
- zastrzega pozwany D. B., B. B., W. B. i M. T. prawo do powoływania się w toku egzekucji zasądzonego od nich świadczenia pieniężnego na ograniczenie odpowiedzialności do wysokości wartości spadku nabytego po M. B.,
- zasądza od pozwanych D. B., B. B., W. B. i M. T. solidarnie na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. kwotę 4.038,00 zł (cztery tysiące trzydzieści osiem złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 536/14

UZASADNIENIE

Pełnomocnik (...)sp. z o.o. z siedziba w S. wniósł przeciwko pozwany D. B., B. B., W. B. i M. T. o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwoty 30.827,67 zł z odsetkami umownymi od 1414 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik strony powodowej wskazał, że w dniu 30 października 2008 roku (...) im. F. S. z siedzibą w G. udzieliła M. B. pożyczki w kwocie 41 500 zł z zastrzeżeniem m.in. odsetek za opóźnienie w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej raty wysokości 4 krotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego. W dniu 17 maja 2012 roku M. B. zmarł, skutkiem czego nastąpiło ustanie jego członkostwa w S. F., a niespłacona część pożyczki wraz z należnymi odsetkami i kosztami, została postawiona stan natychmiastowej wymagalności. Spadek po zmarłym na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w C. Wydziału I Cywilnego z 23 października 2012 roku sygn. akt I Ns 409/12 w całości nabyli pozwani D. B., B. B., W. B. i M. T., każdy z nich w 1/4 części. Z uwagi na powyższe obowiązek spłaty zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy ciąży obecnie na pozwanych będących spadkobiercami zmarłego dłużnika.

Pożyczkodawczyni, na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2012 roku, scedowała na A. (...) S. a. (...) z siedzibą w L. przysługujące pożyczkodawczyni od pożyczkobiorców wierzytelności. Następnie A. (...) S. a. (...) z siedzibą w L. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2012 roku scedowała na (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. przedmiotową wierzytelność i tym samym uzyskała legitymację do dochodzenia roszczeń od pozwanych. Wobec faktu, iż pozwani, mimo uprzedniego wezwania ich przez powoda do zapłaty, do dnia dzisiejszego nie dokonali spłaty całości zadłużenia, niniejszy pozew stał się konieczny i uzasadniony. Powód w myśl art. 482 k.c. dokonał kapitalizacji odsetek na dzień 14 sierpnia 2014 r. Na kwotę roszczenia dochodzoną niniejszym pozew składa się niespłacony kapitał pożyczki w kwocie: 22.294.63 zł, skapitalizowane odsetki naliczone do dnia 14 sierpnia 2014 r. w kwocie 8.533.04 zł (niezapłacone odsetki za opóźnienie naliczane w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej raty).

Pozwani D. B., B. B., W. B. i M. T. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wnieśli o oddalenie powództwa, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według przepisanych norm. W uzasadnieniach sprzeciwów podnieśli, iż umowa zawarta w dniu 30 października 2008 r. pomiędzy (...) im. F. S. z siedzibą w G. a M. B. o pożyczkę w kwocie 41.500,00 zł, na okres od 30 października 2008 r. do 30 października 2014 r. jest nieważna. Przede wszystkim (...) im. F. S. z siedzibą w G. zawarła ze zmarłym M. B. wskazaną umowę z naruszeniem art. 29 ust 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 1, poz. 2 ze zm.) w związku z art. 70 prawa bankowego. W chwili zawierania umowy w dniu 30 października 2008 r. M. B. nie miał zdolności kredytowej, dla uzyskania kredytu w kwocie 41.500 zł na okres sześciu lat, gdyż w tym czasie był już obciążony kilkoma kredytami a jego zarobki nie pozwalały na spłatę następnego kredytu. Tymczasem (...) nie badał zdolności kredytowej M. B. i nie odmówił mu kredytu. Dlatego naruszył wskazane przepisy. Udzielenie M. B. długoterminowego i znacznego kredytu naruszyło też w sposób istotny zasadny współzycia społecznego a w szczególności zasadę bezpieczeństwa obrotu i uczciwych praktyk rynkowych. Zgodnie z art. 58 k. c. czynność prawna sprzeczna z ustawą oraz z zasadami współzycia społecznego jest nieważna. Wobec tego wykazano, że umowa o kredyt, na którą powołuje się powódka, jest nieważna i to od chwili jej zawarcia. Nie mogła być zatem przedmiotem skutecznego przelewu wierzytelności w myśl art. 509 k. c. Wobec czego roszczenie powódki nie ma podstaw i powinno zostać oddalone. Pozwani z ostrożności zarzucili, że roszczenie powódki jest przedawnione, zgodnie z art. 117 i 118 k. c. M. B. jeszcze za swego życia w 2009 r. przestał spłacać raty wskazanego kredytu. Pozwani nabyli spadek z dobrodziejstwem inwentarza. Zgodnie z art. 1031 § 2 k. c. ponoszą oni odpowiedzialność za długi spadkowe tylko do wartości ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku. Domaganie się przez powódkę odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego jest nadużyciem prawa określonym w art. 5 k. c., a stopa odsetek w tej wysokości jest rażąco wygórowana i powinna zostać zmniejszona.

Pełnomocnik strony powodowej w piśmie procesowym z 6.05.2015 r. wskazał, że członkostwo pożyczkobiorcy, M. B., w (...) im. (...) ustało z dniem 17 maja 2012 r., tj. z dniem zgonu, tak więc z tą datą niespłacona część pożyczki wraz z należnymi odsetkami została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności. W celu ukazania przebiegu spłaty pożyczki powód załączył wykaz operacji na rachunku M. B. (liniami długimi zostały zakreślone wpłaty na rachunek, liniami krótkimi- sposób ich rozksięgowania). Zabezpieczeniem pożyczki udzielonej M. B. było poręczenie pozwanej D. B.. Pozwana D. B. uznała swój dług względem wierzyciela za istniejący w piśmie z dnia 28 lutego 2013 r. M. B. zwrócił się do pierwotnego wierzyciela z wnioskiem o przyznanie pożyczki w dniu 27 października 2008 r. We wniosku widnieją zobowiązania M. B. na rzecz różnych podmiotów finansowych, jednakże według uznania (...) nie były one na tyle wysokie aby utracić zdolność kredytową. Ponadto we wniosku podane jest, iż nie toczy się jakiegokolwiek postępowanie egzekucyjne oraz że pożyczkobiorca nie jest obciążony z tytułu wyroków sądowych. Wyszczególnione jest również źródło i dochód współmałżonka. Wobec powyższego, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności – na dzień zawarcia umowy w ocenie pierwotnego wierzyciela nie istniało ryzyko niewypłacalności pożyczkobiorców. Pożyczka nr (...) była pożyczką konsumencką, do której zastosowanie miały przepisy ustawy o kredycie konsumenckim. Natomiast pozwani opisują procedury udzielania pożyczek i kredytów na cele mieszkaniowe. Pozwana D. B. poręczyła za zaciągnięte przez M. B. zobowiązanie, po drugie powód dokonał prawidłowej analizy zdolności kredytowej obojga małżonków i udzielił pożyczki o jaką wnioskowali wówczas pożyczkobiorcy. Zgodnie z pkt 23 urnowy, w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną.

Od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia pobierane są odsetki według zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Sąd ustalił co następuje:

M. B. 27.10.2008 r. złożył w (...) im. F. S. z siedzibą w G. wniosek o przyznanie pożyczki w kwocie 41.500 zł na okres 72 miesięcy wskazując swoje dochody wydatki gospodarstwa domowego do 500zł i dochody gospodarstwa domowego w przedziale od 2001 do 5000 zł i wskazując własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, wynagrodzenie własne netto na kwotę 2.800 zł i małżonki na kwotę netto 1.500 zł oraz wymieniając siedem zobowiązań na łączną kwotę 91.208 zł z łączną kwotą raty miesięcznej w wysokości 1.633 zł .

(dowód: wniosek o przyznanie pożyczki k. 252-255).

M. B. 30 października 2008 roku zawarł z (...) im. F. S. z siedzibą w G. umowę pożyczki konsumenckiej nr (...) na kwotę 41 500 zł na okres od 30.10.2008 r. do 30.10.2014 r. z spłatą w 72 równych miesięcznych ratach w wysokości 946,58 zł z zastrzeżeniem m.in. odsetek za opóźnienie w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej raty wysokości albo od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia w wysokości 30 % a maksymalna stopa procentowa nie może przekraczać 4 krotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego. Zabezpieczeniem powyższej pożyczki było poręczenie oraz weksel in blanco.

(dowód: umowa pożyczki konsumenckiej k.11-13, plan spłat k. 268-269).

W związku z zawarciem przez M. B. umowy pożyczki konsumenckiej nr (...) jego żona D. B. złożyła oświadczenie poręczenia powyższej pożyczki oraz złożyła deklarację poręczyciela z wskazaniem wysokości wydatków i dochodów gospodarstwa domowego oraz wysokością zarobków.

(dowód: oświadczenie poręczyciela k.14, deklaracja 288-290).

Raty z pożyczki nr (...) były spłacane od 2.12.2008 r. do 12.09.2012 r.

(dowód: wydruk operacji na rachunku M. B. k.291-324).

M. B. zmarł w dniu 17.05.2012 r.

(dowód: odpis skrócony aktu zgonu k.15).

Jak wynika z postanowienia Sądu Rejonowego wC. Wydziału I Cywilnego z 23 października 2012 roku sygn. akt I Ns 409/12 spadek po M. B. zmarłym w dniu 17.05.2012 r. ostatnio zamieszkałym w K. na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza nabyli D. B., B. B., W. B. i M. T., każdy z nich w 1/4 części.

(dowód: postanowienie k.24).

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2012 roku, (...) im. (...) w G. scedowała na A. (...) S. a. (...) z siedzibą w L. przysługujące pożyczkodawczyni od pożyczkobiorców wierzytelności w tym M. B.. Następnie (...) S. a. (...) z siedzibą w L. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 stycznia 2013 roku scedowała na (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. przedmiotową wierzytelność.

(dowód: umowy cesji k.16-23, 270-284).

Pozwana D. B. pismem z 28.03.2013 r. zwróciła się do kancelarii reprezentującej stronę powodową z prośbą o ustalenie kwoty zadłużenia jej zmarłego męża i oświadczyła, że podpisała mężowi kredyt i chciałaby z pomocą rodziny spłacić dług, ale nie wie ile i na jakie konto.

(dowód; pismo k.285).

Strona powodowa wezwała pozwanych do spłaty zadłużenia pismami z 13.12.2013 r.

(dowód: wezwania do zapłaty k.25-36).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Z momentem śmierci spadkodawcy następuje tzw. sukcesja uniwersalna spadkobierców, którzy wstępują we wszystkie prawa i obowiązki majątkowe spadkodawcy. Następstwo prawne obejmuje ogół praw i obowiązków majątkowych, dotyczy więc łącznie wszystkich składników, które tworzą spadek, przy czym przejście to następuje z mocy ustawy, co oznacza, że dla dziedziczenia nie jest istotne, czy następca prawny miał świadomość powołania go do spadku. Zbiór składników majątkowych, będących aktywami, odzwierciedla stronę czynną spadku. Spadek tworzą jednakże i obowiązki majątkowe. Dziedziczeniu podlegają więc zarówno obowiązki wynikające ze stosunków zobowiązaniowych, czyli długi będące odpowiednikami wierzytelności, jak i obowiązki związane z prawami podmiotowymi bezwzględny, w szczególności zaś z prawami rzeczowymi. Obowiązki majątkowe, stanowiące pasywa, ukazują stronę bierną spadku (art. 922 k.c.).

Zatem pozwani jako ustawowi spadkobiercy M. B. z mocy prawa stali się zobowiązani do spłaty jego długu z tytułu umowy pożyczki konsumenckiej nr (...) zawartej 30 października 2008 roku z (...) im. F. S. z siedzibą w G..

W myśl art. 509 k.c. przelew jest umową, mocą której wierzyciel przenosi wierzytelność na osobę trzecią. W związku z czym zamierzonym skutkiem zawarcia umowy przelewu będzie utrata wierzytelności przez cedenta i uzyskanie jej przez cesjonariusza. Jest to więc przykład sukcesji singularnej o translatywnym charakterze. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Istotne jest to, aby owa wierzytelność istniała, nadto aby cedent miał prawną możliwość nią rozporządzać.

W niniejszej sprawie strona powodowa wykazała umowami przelewów wierzytelności z 27.09.2012 r. i 31.01.2013 r., iż nabyła wierzytelność (...) im. (...) w G. wobec M. B. z tytułu umowy pożyczki konsumenckiej nr (...) zawartej 30 października 2008 roku.

Więc pozwani będący spadkobiercami M. B., co znalazło potwierdzenie w postanowieniu Sądu Rejonowego w C. Wydziału I Cywilnego z 23 października 2012 roku sygn. akt I Ns 409/12, stali się zobowiązani do spłaty zadłużenia z tytułu umowy pożyczki konsumenckiej nr (...) zawartej 30 października 2008 roku przez spadkodawcę.

W ocenie sądu nie sposób podzielić stanowiska pozwanych, iż wierzyciel pierwotny tj. (...) im. (...) w G. nie badał zdolności kredytowej M. B. i że nie miał on zdolności kredytowej. O fakcie badania zdolności kredytowej i jej oceny świadczy zarówno treść wniosku M. B. o udzielenie pożyczki, oświadczenie poręczyciela, formy zabezpieczenia pożyczki (poręcznie, weksel in blanco) jak i ustalenie okresu i wysokości rat pożyczki, które łącznie z innymi jego ratami nie przekraczały 60 % miesięcznego dochodu netto rodziny.

Zdaniem sądu udzielenie pożyczki przez (...) im. (...) w G. M. B. w powyższych okolicznościach nie było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.) i nie naruszało zasady bezpieczeństwa obrotu i uczciwych praktyk rynkowych.

Nie sposób też zgodzić się z stanowiskiem pozwanych, iż udzielenie pożyczki konsumenckiej na okres 6 lat naruszało przepisy prawa bankowego (art.70) czy też ustawę o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U. Nr 126, poz. 715) tj. z dnia 26 września 2014 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 1497) w szczególności art. 9 tej ustawy.

Zgodnie z przepisem art. 70 ust. 1 Prawa Bankowego, bank ma obowiązek samodzielnie ocenić zdolność kredytową kredytobiorcy i ryzyko oraz bierze za nią odpowiedzialność.

Nawet udzielenie przez bank kredytu osobie niemającej zdolności kredytowej nie wywołuje żadnych konsekwencji w aspekcie prywatnoprawnym umowy kredytowej, w szczególności nie ma wpływu na jej ważność (tak: wyrok SA Białystok z dnia 06-11-2014 I ACa 452/14).

Nie sposób też uwzględnić podniesionego przez pozwanych zarzutu przedawnienia roszczenia.

W przypadku strony powodowej prowadzącej działalność gospodarczą termin przedawnienia roszczenia związanego z prowadzoną działalnością stosownie do przepisu art. 118 k.c. wynosił trzy lata od dnia wymagalności.

W sprawie bezsporne było, iż pożyczkobiorca M. B. zmarł w dniu 17.05.2012 r. i z tym dniem członkostwo pożyczkobiorcy, w (...) im. (...) ustało i z tą datą niespłaconą część pożyczki wraz z należnymi odsetkami została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności.

Zatem roszczenie stało się wymagalne od 18.05.2012 r. (art. 120 k.c.) i od tej daty należy liczyć trzyletni termin przedawnienia.

Strona powodowa wniosła powództwo 14.08.2014 r. a każda czynność przed sądem przerywa bieg przedawnienia (art. 123 § 1 k.c.).

W świetle wydruków operacji na rachunku M. B., które w ocenie sądu stanowią dowód w sprawie (art. 309 k.p.c.), nie można też uznać za prawdziwe twierdzenia pozwanych, iż pożyczkobiorca przestał spłacać kredyt już w 2009 r. tym bardziej, iż nie są one poparte żadnymi dowodami lub wiarygodnymi przesłankami.

Ponadto pozwana D. B. w piśmie z 28.03.2013 r. adresowanym do kancelarii reprezentującej stronę powodową w istocie uznała dług.

Uznanie roszczenia (art. 123 § 1 pkt 2 KC) stanowi czynność prawną, w której dłużnik potwierdza swe zobowiązanie, zasadniczo mając na celu jego ustalenie lub zabezpieczenie. Do uznania roszczenia może dojść nie tylko formalnie czyli niejako wprost, ale również poprzez każde zachowanie dłużnika przyznające obowiązek świadczenia. Takie uznanie długu, nazywane niewłaściwym, jest oświadczeniem wiedzy. Nie musi towarzyszyć mu zamiar ani nawet świadomość wywołania skutków prawnych, a wynika ono z każdego zachowania zobowiązanego, które świadczy o jego świadomości bycia dłużnikiem i uzasadnia przekonanie wierzyciela kierującego się powszechnie przyjętymi regułami znaczeniowymi o woli dobrowolnego spełnienia przez dłużnika świadczenia. Skoro uznanie może być dokonane w sposób wyraźny lub dorozumiany przez czynność czysto faktyczną, to oczywistym jest, że nie musi ono wskazywać ani podstawy prawnej, ani wysokości uznawanego roszczenia(zob.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku - I Wydział Cywilny z dnia 30 października 2013 r., I ACa 484/13).

Sąd w kwestii mocy dowodowej wydruku z elektronicznego systemu bankowego w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego, iż nie do przyjęcia jest teza, że skoro wydruki komputerowe nie spełniają wymogów dokumentów, i tym samym nie mogą zostać uznane za dowód w procesie. Nawet jeśli podzielić pogląd, że skoro niepodpisane wydruki komputerowe nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 244 i 245 KPC, to należy uwzględnić, iż w Kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa. W rachubę wchodziła zatem ewentualność zastosowania przepisu art. 309 KPC. Przepis ten odnosi się bowiem do innych niż wyraźnie wymienionych w kodeksie środków dowodowych i tym samym może mieć zastosowanie także do wydruków komputerowych

(vide: I CSK 138/08, wyrok SN Izba Cywilna z 05-11-2008).

Nie zasługuje też na uwzględnienie zarzut, iż domaganie się przez powódkę odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego jest nadużyciem prawa określonym w art. 5 k. c., a stopa odsetek w tej wysokości jest rażąco wygórowana i powinna zostać zmniejszona.

Należy wskazać, żądanie odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego nie narusza wysokości maksymalnej wysokości odsetek określonych przepisem art. 359 § 2¹ k.c. (por. też : III CZP 53/14 - uchwała SN - Izba Cywilna z dnia 11-09-2014).

--	--

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie przepisu art. 720 § 1 k.c. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 30.827,67 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty.

W rozpoznawanej sprawie niewątpliwie pozwani nabyli spadek z dobrodziejstwem inwentarza.

Ograniczenie odpowiedzialności dłużnika do określonej wysokości występuje np. w sytuacji z art. 1031 § 2 KC. Zgodnie z tym przepisem (w brzmieniu obowiązującym od 18.10.2015 r.), w razie przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza spadkobierca ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe tylko do wartości ustalonego w wykazie inwentarza albo spisie inwentarza stanu czynnego spadku. Powyższe ograniczenie odpowiedzialności odpada, jeżeli spadkobierca podstępnie pominął w wykazie inwentarza lub podstępnie nie podał do spisu inwentarza przedmiotów należących do spadku lub przedmiotów zapisów windykacyjnych albo podstępnie uwzględnił w wykazie inwentarza lub podstępnie podał do spisu inwentarza nieistniejące długi.

Sąd w wyroku powinien zastrzec pozwanemu prawo powoływania się na ograniczenie odpowiedzialności, gdyż możliwość powoływania się w tytule egzekucyjnym na ograniczenie odpowiedzialności istnieje tylko, gdy ograniczenie to zostało zastrzeżone w tytule egzekucyjnym (art. 837 KPC z wyjątkami w nim wskazanymi; por. wyr. SN z 7.5.1972 r., I PR 426/70, OSNCP 1972, Nr 4, poz. 67).

Zatem na podstawie przepisu art. 319 k.p.c. należało zastrzec pozwanym prawo powoływania się na ograniczenie odpowiedzialności do wysokości wartości spadku.

--	--

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349) tj. z dnia 25 lutego 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 490) ze zm., zasądzając na rzecz powoda od pozwanych solidarnie kwotę 4.038 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, na którą składa się 2400 zł wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej, 1542 zł tytułem zwrotu opłaty stosunkowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 48 zł tytułem kosztów poszukiwania spadkobierców i 31 zł tytułem opłaty od wniosku o udostępnienie danych spadkobierców.

--	--